

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/13/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5613211674
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kotrčová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5613211674.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľa: mal. Y. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom N. Q., J. N. F. XXX, zastúpeného zákonnou zástupkyňou E. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom N. Q., J. N. F. XXX, zastúpenej Mgr. Vladimírom Žiškom, advokátom so sídlom Y., E. B. N. X proti odporcovi: R. F., nar. X. X. XXXX, bytom N. Q., J. N. F. XXX/XX, zastúpenému JUDr. Petrom Jančim, advokátom so sídlom N. Y., J. XXX, v konaní o náhradu škody a ochranu osobnosti, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č. k. 8C/272/2013-147 zo dňa 29. 4. 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým uložil odporcovi zaplatiť v prospech navrhovateľa 1 953,54 eur, žalobu v časti o zaplatenie 1 000,- eur z dôvodu náhrady nemajetkovej ujmy zamietol, odvolaním účastníkov nenapadnutých, p o n e c h á v a nedotknutý.

Vo zvyšnej časti, pokiaľ žalobu navrhovateľa zamietol a rozhodol o trovách prvostupňového konania, rozsudok okresného súdu z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil odporcovi, aby zaplatil navrhovateľovi 1 953,54 eur v dvoch splátkach so splatnosťou prvej splátky vo výške 1 000,- eur do 31. 8. 2015 a druhej vo výške 953,54 eur do 30. 11. 2015 pod stratou výhody splátok, vo zvyšku žalobu zamietol, žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania nepriznal.

Vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania, ako i z platnej právnej úpravy okresný súd nevyhovel návrhu navrhovateľa, pokiaľ požadoval nemajetkovú ujmu 1 000,- eur vo vzťahu k odporcovi s tým, že tvrdenie navrhovateľa o tom, že útokom psa odporcu na jeho osobu bolo zasiahnuté do práva na jeho najmä psychické zdravie, nebolo preukázané. Naopak zo správy z psychologického vyšetrenia realizovaného 28. 12. 2013 vyplýva, že u navrhovateľa sa neprejavujú žiadne príznaky poškodenia jeho psychiky, k čomu prispel aj časový úsek. I keď súd nemal záujem z'ahčovať negatívny zážitok maloletého navrhovateľa, zároveň konštatoval, že ak by došlo k závažnému zníženiu psychickej pohody navrhovateľa v dôsledku útoku psa, vyhľadal by pomoc psychológa (psychiatra) bezprostredne alebo v primeranom časovom úseku po poškodení zdravia 15. 11. 2011. Návštevu psychológa v decembri 2013 hodnotil ako účelovú. Pokiaľ slovom maloletý deklaroval obavu zo psov, nespráva sa tak, chodíva sám zo školy cez oblasť, v ktorej sa môže bežne stretnúť so psom, čo sa viackrát stalo. Ani po takýchto stretnutiach maloletý nevyhľadal odbornú pomoc, navyiac i v domácnosti navrhovateľa sú doposiaľ držané dokonca dva psy, ku ktorým má pozitívny vzťah, chodí s nimi na prechádzky, hladká ich, mazná sa s nimi. V nadväznosti na uvedené dospel k záveru, že navrhovateľ dostatočným spôsobom neodôvodnil, prečo by nebolo postačujúce zadostučinenie podľa § 13 ods. 1 OZ. Pokiaľ sa týkalo uplatňovanej náhrady škody, dospel k záveru, že škodu spôsobili dvaja škodcovia nezávisle na sebe. Mieru odporcu na porušení prevenčnej povinnosti a zodpovednosti za škodu ustálil vo väčšej časti, než mieru zodpovednosti jeho matky v zmysle § 4 ods. 3 zákona č. 282/2002 Z.z.. Neprihliadol na námietku premĺčania vznesenú zo strany odporcu s tým, že vzhľadom na ustálenie zdravotného stavu maloletého bola žaloba podaná na súde včas, v stanovenej lehote. Z vypracovaného znaleckého posudku, ktorým

bolo hodnotené bolestné 87,5 bodmi a sťaženie spoločenského uplatnenia 100 bodmi súd zistil, že znalec MUDr. Andrej Hajtman, PhD. pri podaní znaleckého posudku č. 168/2013 aplikoval nesprávnu právnu úpravu. Výška náhrady za tieto nároky je 2 % z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva SR zistených Štatistickým úradom SR za kalendárny rok predchádzajúci roku, v ktorom vznikol nárok na náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia (§ 5 ods. 2 zákona č. 437/2004 Z.z.). Nárok na náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia vznikol navrhovateľovi v roku 2011, preto je potrebné vychádzať z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva SR za kalendárny rok 2010. Podľa opatrenia č. 13134/2010-OL Ministerstva zdravotníctva SR bola výška náhrady v roku 2010 za jeden bod 14,89 eur, čo za 187,5 bodov predstavuje 2 791,88 eur, konkrétne za bolestné 1 302,88 eur a za sťaženie spoločenského uplatnenia 1 489,- eur. Majúc za preukázané, že komerčná poisťovňa uhradila navrhovateľovi čiastku 187,17 eur, nezaplatený rozdiel ustálil sumou 2 604,71 eur. S prihliadnutím potom na ustálený pomer zodpovednosti odporcu na spôsobenej škode v rozsahu 3/4 priznal navrhovateľovi 1 953,54 eur, pričom vzhľadom na výšku priznaného nároku umožnil odporcovi jeho zaplatenie v dvoch splátkach, splatnosť ktorých vo výroku rozhodnutia určil. O trovách konania rozhodol s poukazom na ust. § 142 ods. 2 a § 151 ods. 1 O.s.p. s tým, že úspech navrhovateľa v konaní ustálil 50,30 %, jeho neúspech 49,70 % s tým, že ich pomer v prospech navrhovateľa je 0,6 %, čo je pomer zanedbateľný.

Proti rozsudku okresného súdu, v zákonnej lehote, doručil odvolanie navrhovateľ. Zastal názor, že v danom prípade došlo k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom z dôvodu arbitrárnosti, nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia, rovnako z dôvodu neúplného zistenia skutkového stavu veci a nadväzne i nesprávneho právneho posúdenia veci. Vytýkal okresnému súdu, že nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, nevypočul svedkov U. V., Y. V., ktorých pozemok priamo susedí s pozemkom, kde došlo k napadnutiu psom odporcu maloletého navrhovateľa. Zároveň okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Pri ustálení zodpovednosti matky odporcu vychádzal z toho, že pustením psa odporcu z koterca sa pes dostal mimo chovného priestoru, kde mala jeho matka vykonávať nad psom dohľad. Poukazovali na to, že záhrada pri rodinnom dome je súčasťou prirodzeného chovného priestoru psa odporcu, a preto nemožno zodpovednosť matky odporcu vyvodzovať z ust. § 4 ods. 1 a § 4 ods. 3 zákona č. 282/2002 Z.z.. Pes odporcu sa pohyboval v záhrade rodinného domu ako vo svojom prirodzenom chovnom priestore a nikto nad ním dohľad nevykonával. Ďalej vytýkal okresnému súdu, že pochybil pri výpočte výšky náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, keď za nesprávny považoval výpočet znalca pri stanovení bodového hodnotenia 187,5 bodov a výške 15,38 eur za jeden bod. Uviedol, že znalec použil správnu právnu úpravu opatrenie Ministerstva zdravotníctva SR zverejnené v Zbierke zákonov pod č. 155/2011, ktoré stanovuje sumu 15,38 eur za jeden bod pre rok 2011. Taktiež sa nestotožnil s postupom okresného súdu pokiaľ odpočítal 187,17 eur od priznanej finančnej čiastky s tým, že túto sumu vyplatila navrhovateľovi komerčná poisťovňa. Svoje rozhodnutie v tejto časti okresný súd žiadnym spôsobom nezodôvodnil, iba konštatoval, že tak urobil, v dôsledku čoho trpí nedostatkom dôvodov. Takisto nesúhlasil s výrokom o náhrade trov prvostupňového konania ako závislým výrokom od výroku vo veci samej.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa žiadal rozsudok okresného súdu ako správny potvrdiť. Zastal názor, že okresný súd správne zistil a vyhodnotil predmetnú vec tak po skutkovej, ako i právnej stránke, svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Stotožnil sa s názorom okresného súdu, že zo strany navrhovateľa nedošlo k neoprávnenému zásahu do jeho osobnostného práva, konkrétne zdravia s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania. Stotožnil sa s postupom okresného súdu, pokiaľ nevypočul v konaní navrhovateľom označovaných svedkov, nakoľko v konaní neboli medzi účastníkmi sporné skutočnosti o tom, kto vypustil v kritický deň psa z jeho koterca, kto nad ním vykonával dohľad a kto vykonával dohľad nad maloletými deťmi. Stotožnil sa so záverom súdu, že v rozhodnej dobe vykonávala dozor nad psom matka odporcu. Odporca, ani nik iný psa v čase škodovej udalosti nevedol mimo chovného priestoru. Za psa zodpovedá osoba, ktorá nad ním vykonávala dohľad. Touto osobou nebol odporca. On si splnil riadne prevenčnú povinnosť, psa riadne zabezpečil tak, aby nemohol z koterca uniknúť. Ku škodovej udalosti nedošlo v príčinnej súvislosti s konaním, resp. opomenutím odporcu, ale inej tretej osoby, na škode nemal žiaden podiel.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v intenciách ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. rozhodol spôsobom, uvedeným vo výrokovej časti rozhodnutia.

Súc viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania preskúmal rozsudok okresného súdu iba v odvolaní napadnutej časti a dospel k záveru, že okresný súd síce vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, avšak z výsledkov vykonaného dokazovania nedospel k správnym skutkovým zisteniam a následne ani vec správne právne neposúdil.

Na druhej strane však ustálil totožne ako súd prvého stupňa, že nebolo potrebné vypočúvať svedkov označených navrhovateľom U. V. a Y. V., nakoľko i bez ich výsluchu boli dostatočne v konaní objasnené skutočnosti, ktoré napokon ani medzi účastníkmi neboli sporné o tom, kto vypustil 5. 11. 2011 psa z jeho koterca a ako prebehol útok psa na osobu maloletého navrhovateľa.

Z ust. § 4 ods. 3 zákona č. 282/2002 Z.z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov jednoznačne vyplýva, že za psa vždy zodpovedá držiteľ psa alebo osoba, ktorá psa vedie alebo nad ním vykonáva dohľad.

Z pripojeného vyšetrovacieho spisu ČVS: ORP-34/OVK-LM-2012 a napokon i z uznesenia zo dňa 30. 1. 2012 bolo jednoznačne preukázané, že odporca bol vyňažený ako majiteľ psa pitbulla, ktorý 5. 11. 2011 napadol maloletého navrhovateľa. Psa mal zabezpečeného tak, že bol vo dvore rodinného domu. V čase okolo 15,50 hod. počul krik, ktorý sa ozýval zo zadnej časti dvora, následne išiel na to miesto pozrieť, čo sa stalo a videl svojho psa ako je zahryznutý do nohavice maloletého navrhovateľa. Psa od neho odtrhol a zavrel ho do koterca pri bráničke.

Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že v čase napadnutia maloletého navrhovateľa psom odporcu bol odporca doma, a teda za psa v zmysle § 4 ods. 3 zákona č. 282/2002 Z.z. niesol zodpovednosť ako držiteľ psa. Ďalšie osoby by zodpovedali za správanie psa iba v tom prípade, ak by sa pes pohyboval mimo dosahu jeho držiteľa, a teda prevzali by za neho zodpovednosť, ktorá inak vždy patrí držiteľovi psa.

V nadväznosti na uvedené preto odvolací súd sa nestotožnil s postupom okresného súdu, pokiaľ pri ustálení zodpovednosti uzavrel, že sa jedná o spoluzavinenie odporcu a jeho matky vo forme tzv. súbežného zavinenia, nakoľko za podstatné považoval, že v čase napadnutia maloletého navrhovateľa psom odporcu sa odporca ako držiteľ psa nachádzal doma, teda niesol za neho plnú zodpovednosť bez ohľadu na to, či iná osoba v ten deň vypustila psa z koterca do záhrady a pod.. Práve on mal zabezpečiť, aby pes z koterca vypúšťaný nebol v záujme predídenia situáciám, ktorá nastala 5. 11. 2011, keď synovec odporcu psa vypustil na ulicu. O spoluzavinení matky odporcu by bolo možné uvažovať iba v tom prípade, ak by sa odporca nenachádzal doma a nemohol zabrániť tomu, aby jeho matka vypustila psa z koterca a následne aby zo záhrady psa na ulicu vypustil jeho maloletý synovec. Pri hodnotení zodpovednosti odporcu podľa § 4 ods. 3 zákona č. 282/2002 Z.z. sa odvolací súd plne stotožnil s námietkami uvedenými v podanom odvolaní zo strany navrhovateľa.

Za nesprávny považoval odvolací súd i postup okresného súdu, pokiaľ pri výpočte bodového ohodnotenia za bolesť a náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia použil opatrenie Ministerstva zdravotníctva SR zverejnené v Zbierke zákonov pod č. 21/2010 a nie opatrenie Ministerstva zdravotníctva SR zverejnené v Zbierke zákonov pod č. 155/2011, z ktorého pri výpočte bodového ohodnotenia vychádzal súdny znalec.

Z opatrenia Ministerstva zdravotníctva SR č. 155/2011 Z.z. jednoznačne vyplýva, že opatrenie ustanovuje výšku náhrady za bolesť a výšku náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia na rok 2011 za jeden bod na 15,38 eur a predmetné opatrenie nadobudlo účinnosť 31. mája 2011.

V danom prípade okresný súd nesprávne aplikoval ust. § 5 ods. 1, 2, 4 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia v platnom znení, keď v odseku 2 predmetného ustanovenia je vysvetlený postup ako sa stanovuje výška náhrady za bolesť a výška náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia s tým, že v odseku 4 predmetného ustanovenia zákonodarca uložil ustanoviť výšku náhrady za bolesť a výšku náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia určenú podľa odseku 2 (teda spôsobom výpočtu) Ministerstvu zdravotníctva SR opatrením vyhláseným v Zbierke zákonov SR, uverejnením oznámenia o jeho vydaní najneskôr do 31. mája príslušného kalendárneho roka. Správne preto súdny znalec pri bodovom ohodnotení vychádzal z opatrenia Ministerstva zdravotníctva SR zverejneného v Zbierke zákonov pod č. 155/2011 na rok 2011.

Z opatrení Ministerstva zdravotníctva SR jednoznačne vyplýva, na aký konkrétny rok Ministerstvo zdravotníctva SR ustanovilo výšku náhrady za bolesť a výšku náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, postupom stanoveným v odseku 2 § 5 zákona č. 437/2004 Z.z. v znení zmien a doplnkov.

Za nezdôvodnený považoval odvolací súd i postup okresného súdu, pokiaľ od sumy bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia odpočítal sumu 187,17 eur z dôvodu, že túto čiastku zaplatila navrhovateľovi komerčná poisťovňa. Podľa názoru odvolacieho súdu táto skutočnosť nemá vplyv na výšku konečnej náhrady, ktorú si navrhovateľ vo vzťahu k odporcovi uplatňuje, nakoľko sa jedná o plnenie z úplne iného právneho dôvodu, ktorý nijak zodpovednosť odporcu a výšku nárokov uplatnených vo vzťahu k jeho osobe nemôže ovplyvniť. Okresný súd ani neuviedol myšlienkové postupy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil, preto jeho rozhodnutie zostalo i nepreskúmateľným.

S poukazom na takto konštatované skutočnosti odvolací súd rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti rozhodnutia s tým, že v zrušujúcej časti rozhodnutia naznačil okresnému súdu spôsob, akým má ďalej vo veci konať a rozhodnúť tak, aby jeho rozhodnutie zodpovedalo nielen výsledkom vykonaného dokazovania, ale i platnej právnej úprave.

Toto rozhodnutie senátu Krajského súdu v Žiline bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok prípustný nie je.